

בבית המשפט העליון

בש"פ 7360/18

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: אבנר הררי

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי
(סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: ט"ו בחשוון התשע"ט (24.10.2018)

בשם המבקשת: עו"ד איתמר גלבפיט

בשם המשיב: עו"ד איתן סבג

החלטה

לפניי בקשה חמישית להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

1. הרקע הצריך לעניין פורט בהרחבה בהחלטת בית משפט זה (כב' השופטת י' וילנר) מיום 9.8.2018 ומשכך אחזור על עיקרי הדברים בלבד. ביום 24.3.2017 הוגש נגד המשיב ונגד אדם נוסף (להלן: בן-דוד), כתב אישום לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. לפי כתב האישום, המשיב פעל בצוותא חדא עם בן-דוד להכנה של מטען חבלה לצורך הפעלתו נגד מרגלית צנעני, על מנת להניעה להשמיע בתוכניתה ברדיו "לב המדינה" שירים של המשיב. בן-דוד פעל תחת הנחיית המשיב לרכישת החומרים המתאימים והרכבתם. ביום 10.1.2017 הגיע בן-דוד על דעת המשיב לחניון שבו חנה רכבה של צנעני, הניח את המטען על גבי הרכב והפעילו באמצעות משדר אלחוטי. בהמשך אותו היום, על בסיס תכנון ותיאום מוקדם, שלח בן-דוד הודעות מאיימות למנהל תחנת הרדיו ולצנעני. כמו כן, המשיב פעל בצוותא חדא עם בן-דוד להכנת

מטען חבלה לצורך הפעלתו נגד קובי מוסא במטרה להביא למותו, על רקע לא ידוע. נטען כי בין יום 1.2.2017 לבין יום 17.2.2017 ביצע בן-דוד בהנחיית המשיב פעולות מקדימות וניסיונות להנחת המטען. ביום 17.2.2017 הניח בן-דוד את מטען החבלה ברכבו של מוסא, אך נעצר בטרם הספיק להפעילו. בגין המעשים האמורים יוחסו למשיב עבירת ניסיון רצח, לפי סעיף 305 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); עבירות ייצור נשק לפי סעיף 144(ב2), (ג) לחוק העונשין, נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב), (ג) והחזקת נשק לפי סעיף 144(א), (ג); עבירת סחיטה באיומים לפי סעיף 428 לחוק העונשין; עבירת קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; עבירות ניסיון להרוס נכס בחומר נפיץ לפי סעיף 456 לחוק העונשין.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 12.3.2018 הורה בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט י' טופט) על מעצר המשיב עד תום ההליכים, משקבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו בכתב האישום וכי ישנה עילת מעצר של מסוכנות הן סטטוטורית הן נוכח נסיבות האישומים. ערר שהגיש המשיב על ההחלטה נדחה על ידי בית משפט זה (כב' השופטת י' וילנר) ביום 13.6.2018. נקבע שישנה עילה לעצור את המשיב נוכח העבירות המיוחסות לו ועברו הפלילי, וכן כי קיימות ראיות לכאורה למעשיו. במקביל, משחלפו תשעה חודשים מעת מעצרו של המשיב, הוארך מעצרו לפי סעיף 62 לחוק המעצרים מספר פעמים, ולאחרונה כאמור ביום 9.8.2018.

3. אשר להתקדמות ההליך העיקרי, ביום 17.9.2017 השיב המשיב לכתב האישום וכפר במיוחס לו. התיק נקבע להוכחות החל מחודש ינואר 2018 לאור בקשת בן-דוד. עד כה התקיימו 20 דיוני הוכחות, במהלכם טרם הסתיימה פרשת התביעה, וקבועים 12 דיוני הוכחות נוספים, שניים מתוכם בתוך תקופת הארכת המעצר המבוקשת והיתר בחודשים פברואר-מארס 2019.

4. מכאן הבקשה שלפניי. המדינה טוענת בבקשה כי נשקפת מסוכנות גבוהה מהמשיב, אשר נלמדת מהאישומים שיוחסו לו ובכללם ניסיון להביא למותו של אדם. בנוסף, הפנתה המדינה לתסקיר המעצר בעניינו של המשיב, שבו העריך שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות אלימה מצד המשיב, שתוצאותיה עלולות להיות בדרגת חומרה גבוהה. כמו כן, טוענת המדינה כי מסוכנותו של המשיב נלמדת גם מעברו הפלילי המכביד הכולל 19 מאסרים בפועל בגין עבירות אלימות, רכוש, נשק ועוד. באשר להתנהלות ההליך העיקרי, המבקשת טוענת כי התארכות

ההליכים עד כה נבעה בין היתר מהתנהלותו הדייונית של המשיב, אך מוסיפה כי קיים צפי להתקדמות משמעותית במועדים הקבועים כאמור לעיל. עוד נטען כי בקשתה לקבוע מועדים נוספים להוכחות בחודשים נובמבר-דצמבר נדחתה נוכח אילוץ בית המשפט קמא.

5. המשיב מתנגד להארכת המעצר המבוקשת. לטענתו, לא נשקפת ממנו מסוכנות, במיוחד נוכח חלוף הזמן. הוא טוען כי ההליך מתעכב אך בשל צירוף ענייני עם האישומים המיוחסים לבן-דוד. עוד נטען כי כתב האישום תוקן תוך כדי ההליך והוספו לו עדים נוספים, מה שגורם להתארכות ההליך, וכי המבקשת השמיטה עובדה זו בבקשתה. המשיב מוסיף שהראיות כלפיו הן נסיבתיות ואין ממצאים עובדתיים התומכים בהן. לאור כל אלה, סבור המשיב כי הגיעה העת לשחררו.

להשלמת התמונה יצוין כי בשל טעות לא נכלל הנתון בדבר תיקון כתב האישום בבקשה. המבקשת מסרה כי היא מצרה על כך, אך כי מדובר בהוספת עדים טכניים בעיקרם שאינם אמורים להשפיע באופן ניכר על התמשכות ההליך.

6. לאחר שעיינתי בבקשה והאזנתי לטיעוני הצדדים בדיון לפניי, מצאתי כי דין הבקשה להתקבל. כידוע, במסגרת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים על בית המשפט לאזן בין זכותו של הנאשם לחירות, לבין הצורך בשמירה על ביטחון הציבור ועל תקינות ההליך הפלילי (בש"פ 7234/17 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 6 (1.10.2017)). במסגרת האיזון האמור יתחשב בית המשפט בין היתר במידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם; בחלוף הזמן מאז מעצרו; בקצב ניהול ההליך העיקרי; בחשש מפני שיבוש ההליך; באפשרות להשיג את תכלית המעצר בדרך של חלופה מתאימה (בש"פ 7632/15 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 6 (20.11.2014)). בענייננו, לא שוכנעתי כי מאז החלטתה של השופטת י' וילנר, וחרף חלוף זמן נוסף, השתנתה תוצאת האיזון האמור באופן המצדיק את שחרור המשיב. מידת המסוכנות הנשקפת מהמשיב עודנה גבוהה ביותר, כפי שנלמד בין היתר מן העבירות שבהן הואשם, מתסקיר המעצר השלילי ומעברו הפלילי המכביד. בנוסף, על אף שעדיין ישנה כברת דרך משמעותית לסיום התיק, ההליך מתנהל בקצב סביר בשים לב למורכבותו ולאילוץ בית המשפט קמא. בנתון למכלול האמור ולמסוכנות הנשקפת מהמשיב, אני רואה להורות על הארכת המעצר.

סוף דבר, הבקשה מתקבלת. מעצרו של המשיב מוארך ב-90 ימים החל מיום
30.10.2018 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 53698-03-17 בבית המשפט המחוזי בתל
אביב-יפו, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ג בחשון התשע"ט (1.11.2018).

ש ו פ ט